

כלוא בתוך עצמו

מאת עוזי צור

טל מצליח, ללא כותרת, 2009. רקומות בחרדות וביופי

טל מצליח וקלואי פינה - גלריה אלון שגב, תל-אביב

טל מצליח היא עולם ומלואו, עולם המתקיים בתוך עצמו, ניזון מעצמו, עצום ואינטימי. בחלוק השנים, העבודות של מצליח לא איבדו דבר מהאינטנסיביות שלהן ומנוקדנותן האובססיונית. הן התרחקו אולי מעט מעור גופה, שכמעט היה להן למצע, אך הן עדיין רקומות בחרדות וביופי שבה. כך, בציר מהחודשים האחרונים כמו מתרחשת מחדש חציית ים סוף, אך הים מרד בנס,

ומופיעים בו טילי קסאם שבכנפיהם רקומות מלות אחינה של מצליח: "מה זה הבום הזה?" מתחת ולאורך החיזיון הזה מרפרף מין סרט אקורדיוני שלכל אורכו נמשכים פחדיו של הילד הקטן, והפחדים של הילד המצויים באדם הבוגר לכאורה, ה"מאונן חלקית".

מצע הציור של מצליח חומרי ככתב ברייל צבעוני, אפשר למשש, כמו אותו פין נפילי, חבוש בצבעי הסוואה ולראשו קסדה, מזדקר מתוך ערוגות הרקע העולות באש. זו מגננה נשית מרהיבה, השמה ללעג את משחקי המלחמה הנפוחים מחשיבות עצמית של הגברים הקמים להורגה, עם שאר חסרי הישע. בעבודה השלישית של מצליח, דיפטיך החורג מהמצע למסגרת, נפרש כמו חתך מיקרוסקופי של כרומוזומים. עליהם מכסיפה צלילית של גבר ואשה המחוברים בישבניהם המהופכים, באירוניה עצמית ומוחצנת.

מי שאוהב רישום, יאהב את רישומיה של קלואי פינה כמעדן של ממש. זה רישום קל, בוטח ומהיר - רחוק על פניו מצוירה הנוקדניים והאטיים של מצליח, אך דווקא ההיפוך הזה נוגע באותה אמת חשופה ואירונית המצויה בשתיהן, והוא הפחד הגברי מפני המוות כנגד ההשלמה הנשית. הקו של פינה נטווה על פני הדף כחוט מסתלסל, לוכד בתנועתו את חלקיו המתים של האדם החי בעודו חי, בעירום מקאברי. יש משהו הן בקו שלה והן באמת שלה היונק ממי התהום הסוטים של אגון שילה.